

IONEL TEODOREANU

ULITA , COPILĂRIEI

Ediție îngrijită,
tabel cronologic și
aprecieri critice de
Valeria FILIMON

BUNICII

Era într-un început de primăvară.

În casa bunicilor aceeași tăcere blajină – pe care o știam de mic copil – îmbătrânită parcă.

Pe la geamurile albăstriei de noapte, râdeau merii înfloriți, ca niște copii cu obraji clăbuciți de săpun. În depărtare, luna apărea printre nouri, ca un zbor luminos de hulub.

În odaia de culcare, adunați în jurul unei măsuțe, stăteau bunicii și cu mine.

Ei jucau cărți: o concină.

Eu, aplecat asupra caietului, cu părul involburat, cu creionul în mână, mă tot gândeam la hulubii albi și scriam:

*Corăbioare de hârtie
Cu câte-un alb și fin catarg,
Pe care vântul le răstoarnă;
Ceșcuțe mici de porțelan
Ce cad de sus și nu se sparg.*

Bunica: Concina mare și doi fanți! Piii! Ce mai noroc!...
Zâmbeam și scriam:

*Crenguți de liliac în floare
Pe care o mână visătoare
A început să le-mpresoare.*

Bunica: Ionel! Spune tu drept: o cafeluță sau o dulceață de caise?

Eu: Și una și alta, mamea.

Și scriam:

Dar iar se-mpărăție-n văzduh

*Cu palpitări dezordonate,
Aplaudând în chip frenetic,
În loja nopții de-ntuneric,
Cu mâini în alb înmănușate.*

Bunica: Ionel! La noapte să-ți aprind candela?

Eu: Cum vrei mata, mamae...

Și scriam:

*Pe catifeaua nopții sunt dantelă vie,
Sau printre bucelele ei brune, şuviță
argintie,*

*Balet improvizat de lună,
Un foșnitor balet de spumă.*

Bunica: Stăi, că nu mai merge așa; ai luat de două ori cu zecel!

Eu (emoționat): Papae! Hulubii zboară noaptea?

Bunicul (distrat): Nu. Am treflele și concina mică! Aha!

Eu (în gând): Zboară, nu zboară, eu tot scriu:

*Și-mi par
Minuscule căldări de var
În care un pitic zidar
Amestecă lumina lunii,
Pentru a clădi în noaptea pură
O zi de-argint în miniatură.*

*Închideam ochii, îmi aplecam fruntea pe caiet, surâzându-mi
mulțumit...*

Bunica: Ionel! Ai s-adormi, măi băiete!

Eu: Eiii, mamae!

Și iar scriam:

*Dar osteniți de-atât zburdat
Pe o alee din grădină definitiv s-au așezat
Ș-așa îmi par
Un șir de copilași, într-un etac de pensionat,*

Când seara – îmbrăcați în cămășute lungi –
Pe pături moi de lână îngenunchează-ncet,
Împreunează mâinile
Și se închină.

Bunica: Ne culcăm, Ionel?

Eu: Bine, mamae! Să ne culcăm.

Bunica: Ionel!

Eu: Ce-i, mamae?

Bunica (zâmbind șiret): Să nu-ți mănânce motanul hulubii!

Eu: Eiii...

Bunica: Noapte bună!

Eu: Noapte bună!